

En ung Moder.

— af —
Emile Nichebourg.

Oversat fra fransk af M . . . y.

Første Del.

Den smukke Frans.

(Kortfat.)

„Lad ham være," sagde Bonden; „han har faaet noget at tænke paa, og han vil i Fremtiden fortsaa, at man ikke ustraffet begaar en ond Handling, og at naar man gjør et Sæd, maa man ogsaa give Erstatning derfor."

„Du skal," raabte Hunden, „ikke kunne glemme den Forskyldelse, som du har begaaet i Manerville; thi min Datter har været et Offer for en Forbrydelse, ikke for en Forspølse. 3 Dag er du undsluppen min Havn; men tag dig i Agt, Frans Lambert! Hvis du igjen falder i Hænderne paa mig, saa skal jeg knuse dit Hoved, ligesom jeg forleden Dag knuste Hovedet paa en Hugorm, som havde bidt et af mine smaa Lam.

Husk vel disse Ord, Frans Lambert, du, der stjæler andres Gults Hæder; for ellers senere skal du faa den Straf, som du har fortjent, og det er mig, hører du, smukke Frans, det er mig, der skal dræbe dig som et skadeligt Dyr!"

„Wolskarlen svarede ikke, men forsvandt skyndsomst.

„Hør Lucotte," sagde Bonden, „D: er meget vred, og det kan jeg godt forstå; men naar De bliver mere rolig, vil De ikke se saa mørkt paa Tingene, og alt kan maaske endnu blive godt."

Hunden ryttede paa Hovedet.

„De maa undskylde at den Uro, som jeg har valdt Dem," sagde han; „men min Garm maatte have Luft."

Bonden greb Hundens Haand og trykkede den tørt, idet han sagde:

„Jeg kan let sætte mig i Deres Sted, Lucotte, og jeg ved, at jeg vilde have baaret mig ad ligesom De."

„Aa, De forstaaer mig godt, Hr. Moutier."

„Jeg er fader, og jeg har tre Døtre; svarede Bonden.

Med disse Ord stilledes de to Mand.

XII

Barner.

Gaardejeren gif ind til sin Hustru, som han traf i stor Ophidselse.

„Det er forfærdeligt," sagde hun. „Jeg havde ikke Mod til at gaa ud, for hvad stude jeg sige til den stakkels Mand? Men jeg har hørt og set alt. Hvor det dog gjør mig ondt. De stakkels Menner! Og den uheldige Felicia, der er saa Ulykkelig, saa god og saa smuk! Hun fortjener ikke, at en saadan Ulykke skal ramme hende."

„Nej, det er andt."

„Og det er, fordi hun vilde gjøre mig en Tjeneste, at hun nu er kommen i Ulykke."

„Hvad siger du?"

„Hvis hun ikke var kommen her op for at sy, saa var dette ikke slet."

„Hvorledes, du tror — — —"

„Jeg tror ikke, jeg er slet paa, at det forholdt sig saaledes. Jeg har nok lagt Mærke til visse Ting, men jeg troede dog ikke, at Frans — — — skjønt jeg har aldrig hørt Tillid til denne Karl, som du hævede til Skyerne. Han er hykkelst, indesluttet, ondskabsfuld Person, og hvis han ikke gifter sig med den stakkels Felicia, saa vil jeg ikke se ham lægere her paa Gaarden."

„Det er godt," sagde Moutier, „vi faar at se, jeg ved nu, hvad jeg har at gjøre."

Han gif en Tur i Staldene og Laderne, og da han kom tilbage, spurgte han Pigen, hvor Frans var.

„I sit Kammer," svarede hun.

„Bed ham komme ned, jeg vil tale med ham."

Et Øjeblik efter kom Frans ned i den mindre Epistulue, hvor hans Herr ventede ham.

Moutier saa meget alvorlig ud.

„Frans," sagde han; „hvor er det slet for en Time siden, er meget ubehageligt. Din Holdning over for Peter Lucotte, hvis Datter du har forlovet, var meget upassende. Der er Ting, som man ikke godt kan sige og endnu mindre gjøre.

Hvis jeg og de to Karle ikke var komne dig til Hjælp, se du vilde Lucotte slet og ret have koalt dig, og jeg er nær ved at finde, at han var i sin gode Ret til at gjøre det.

Naar man træffer en drøv og hæderlig Pige paa sin Vej, saa lader man hende være i Fred og agter hende; men det har du ikke gjort. Du har begaaet en meget slet Handling, og nu vil ogsaa jeg spørge dig, om du er villig til at bøde paa den saa godt, du kan."

„Jeg kan ikke tilbyde nogen Oprensning."

„Du nagter altsaa vedblivende at agte den unge Pige, som du har ført i Ulykke."

„Ja, aldeles bestemt."

„Er det dit sidste Ord?"

„Ja, jeg har allerede sagt, at jeg ikke har lyst til at gifte mig."

„Du har din egen Opfattelse af Begreberne Hæder og Højl; men det maa blive din egen. Derimod er det min Sag at stille mig ved en Kær, til hvem jeg ikke mere kan have Tillid."

„De jager mig altsaa bort?"

„Ja."

„Det var jeg forberedt paa."

„Du behøver ikke at overnatte paa Gaarden; du kan rejse straks."

„Jeg skal vente mig efter Deres Ord."

„Ja, det er netop mit Ønske," svarede Moutier i en tur Tone. „Du kan gaa op og pakke dine Sager sammen, mens jeg regner ud, hvor meget jeg skylder dig."

„Jeg har allerede pakket mit Tøj ind."

„Saa meget des bedre. Hvor meget skylder jeg dig?"

„Tre hundrede og sverretyske Francs."

„Det er godt; vent lidt."

Bonden forlod Barrellen og vendte et Øjeblik efter tilbage med Pengene, som Frans holdt fast i Lommen.

„Hvorvel, Hr. Moutier."

„Hvorvel, Frans."

„Og vi stilles uden gjenfaldig Nag, ikke sandt?" ytrede Wolskarlen i en ondskabsfuld Tone.

Bonden maatte gjøre vold paa sig selv for ikke at gribe ham ved Stuldrene og kaste ham ud af Binduet.

I den store Epistulue traf den smukke Frans sin Moders moder.

„Det glæder mig at se Dem, Madam Moutier."

„Hvorfor det?"

„For at jeg kan sige Dem hvorvel."

„Aaa, De rejser altsaa herfra?"

„Hr. Moutier har givet mig Resjepas."

„Har De faaet Deres Penge?"

„Ja."

„Ja, saa rejls De kun, Lambert."

„De giver mig en løjelig Modtagelse, Madam Moutier."

„Aa, De mener maaske, at jeg skulde takke Dem for det ondt, De har gjort?" svarede hun bittert.

„Jeg har dog gjort Dem nogle Tjenester og har bidraget til Wolskarlens Fremme."

„De har arbejdet og har faaet Deres Betaling derfor; vi skylder Dem intet, vi er fritt."

Og med et Udtryk af dyb Foragt vendte hun ham ryggen.

Et Kvarters Tid efter forlod den smukke Frans Gaarden med sin Byl; paa Nakken, uden Samvitighedsnag, men med Forbanelens Stempel paa sin Pande. Han gif til St. Romain, hvor han vidste, at han kunde faa en Vogn, der kunde føre ham til en Jernbanestation.

Han vidste godt, at Folk i Manerville havde begyndt at snakke om ham, og at han ikke ret længe kunde blive paa Enggaarden. Han havde derfor truffet sine Forholdsregler.

Kort Tid i Forvejen havde der været en omsejlsbesøgsmand paa Enggaarden, og han havde haft en lang Samtale med den smukke Frans. Denne Mand, der opkøbte Korn i Landsbyerne for derpaa at sælge det til de fleste Møller i Omegnen af Paris, havde fortalt Hr. Moutiers Wolskarl om en vis Enke, der ejede en meget smuk Gaard i Nærheden af Seinesfloden og som søgte en dygtig Mand til at drive Wolskarl paa Gaarden.

Kjøbmanden havde tilføjet:

„De er ung, dygtig og viftsom; dersom den Dame, som jeg taler om, havde Dem, saa skulde De nok styrke Gaarden smukt."

Disse Ord gif ikke ind ad det ene og ud ad det andet Ore hos den smukke Frans. Han syntes tvært imod særdeles godt om den Oplysning, som han havde faaet.

Fra den Stund af var hans Beslutning tagen.

Vi vilde snart gjenfinde ham i Omegnen af Paris.

Om Aftenen sagde Madam Moutier til sin Mand:

„Nu er vi da endelig fri for dette Menneke, der tilsidst var mere Herr paa Gaarden end du. Jeg vilde være tilfreds, naar blot Lucottes ikke havde den Sorg; det var en usalig Dag, da Frans Lambert for første Gang satte sin Fod i vort Hus."

„Det er et Skæde, at man tit kan ved lidt om de Folk, man optager i sit Hus," svarede Gaardejeren; „jeg havde aldrig troet saa slet om Frans, han har skuffet mig trygtelig. Han er en hjerteløs Tyr og er i Stand til meget ondt. Han vil sikkert volde megen Ulykke."

„Jeg tænker næsten det vil tage en sørgelig Ende med ham selv."

Dagen efter vidste man i Manerville, at Ejeren af Enggaarden havde afskediget den smukke Frans eller rettere sagt havde jaget ham bort uden at give ham en Time til at gjøre Forberedelser i.

Men Grunden til denne Fremgangsmande forklares tilfredsommeligt ved den Scene, som havde fundet Sted i Gaarden, og som de to Karle fortalte til alle og enhver med den Tilføjelse:

„Hvis vi ikke havde været der sammen med Hr. Moutier, saa vilde Hr. Lucotte have koalt den smukke Frans; han valde allerede, da sil vi ham ud af Hjernens Klør."

Hvad man havde forudset skete. De ondt Tunger fik frit Spillerum, og Nøgten sløj over hele Sognet.

Alle de Aldersord, som Sproget ejer, blev brugte om Felicia. Hun var en Døse, en slet Pige, som havde forlaaet at narre alle, først og fremmest sine egne Forældre. Hun var stinellig og havde alle mulige Laster.

Der blev, kort sagt, ikke levnet den stakkels Pige Væge for to Stilling.

Til Trods for sin Blidhed og Elskværdighed havde den unge Pige dog vakt nogen Skynge, og de skynge og misundelige Piger var nu de allerførste til at forfølge hende.

Felicia græd, hun kunde ikke andet.

Men hun beklagede ikke, at den smukke Frans var rejst bort. I den Henseende sølte hun en Lindring; hun vidste, at hun vilde være bleven uheldig med ham.

„Mit Liv er forspildt," tænkte hun, „jeg har intet mere at haabe; men mine Forældre har tilgivet mig, og dem maa jeg nu holde mig til. Naar mit Barn er født til Verden, vil jeg arbejde for at kunne opdrage det; hele mit Liv vil jeg

hellige det, og naar jeg ikke forlanger noget af nogen, saa vil man lade mig være i Fred."

Naar hun af en eller anden Grund var nødt til at gaa ud, var hun saa sørgmodig og saa saa beskeden og ydmyg ud, at hun maatte have tørt Stene.

Der var da ogsaa medlidende Menneker, der saa paa hende med Taarer i Øjnene og hvorskede:

„Stakkels Felicia!"

Thi gives der i en Landsby haardhjertede Menneker, der sælde en ubarmhertig Dom, saa gives der ogsaa medfølelse, velvillige Folk.

Disse beklagede den unge Pige og tog hende endog i Forsvar over for dem, der kun havde ondt og krænkende Ord til deres Naadighed, naar de talte om hende.

Men det var navnlig af sin Moder, at Felicia blev forsoaret, og det med et Mod, som kun en Moder kan udøve. Man skulde ikke tale ondt om Datteren i hendes Vaahør. Hun skulde nok snart faa alle de ondt Tunger til at forstumme.

„Lad min Datter være i Fred," sagde hun; „er hun ikke uheldig nok i Forvejen?"

En Dag, da en gammel Pige lod et Ord falde om at Felicia ikke havde opført sig, som hun burde, gav Julie hende to kraftige Dreksigen.

Siden den Dag vovede ingen at sige noget om Felicia til hende.

Hunden mælede ikke mange Ord; han gif aldrig mere ud og talte aldrig med Folk. Han passede sin Dont ligesom før, besvarede de Spørgsmaal, man rettede til ham angaaende Kvæget, det var alt.

Han var meget nedbøjet, og man kunde se, at han bestandig var opfyldt med mørke og sørgelige Tanker.

Den stakkels Mand elvedes sørgelig; i Løbet af fjorten Dage var hans sorte Skæg graat.

En stor Trost og Opmuntring fik Felicia og hendes Forældre, da Madam Moutier og hendes tre smaa Døtre en Dag kom til Manerville for at besøge dem.

„I mine Øjne, hære Felicia," sagde hun, „har De ingen Skyld; De er et uheldigt Offer. Hvor det dog gjør mig ondt, at jeg sil Dem til at arbejde paa Enggaarden. Det er mig, der saa at sige, har kastet Dem i Lovens Gab. Vi vidste den Gang endnu ikke, hvilket frygteligt Menneke denne Frans Lambert var."

Hvad jeg her siger til Dem, hære Barn, har jeg allerede sagt og vil vedblive at sige til andre Menneker. Det gjør mig frygtelig ondt at se, hvorledes De bliver behandlet her, hvor man kan skulde have Medlidenhed med Dem. Jeg vil gjøre alt, hvad der staar i min Magt for at standse denne Strøm af Vagovælske og Hornormer."

Den gode Kone gif ikke fra sit Ord. Hun og hendes Veninde, Madam Bertholet, var de første, der naabent tog Felicia i Forsvar. Alligevel vedblev de ondt Tunger endnu en rum Tid at udsolde deres Virksomhed.

Men Stemningen vendede sig ligesom Strømmen; Stemmningen mod Hjernens Datter slog om.

En Høj Helligdag kom Madam Moutier i Kirke i Manerville med sine Børn. Og saa Felicia var i Kirken.

Madam Moutier gif først ud og ventede ude paa Kirkegaarden paa den unge Pige. Her gif hun hende i alles Vaarsyn i Mode og kyskede hende.

Den unge Pige blev saa overvældet af dette Bevis paa Hengivenhed og Deltagelse, at hun rødmede dybt og brast i Gråd.

Grædende kyskede hun de smaa Piger.

Den gode Kone havde handlet i en bestemt Hensigt, og Virkningen af denne Hjerning slog ikke fejl.

Madam Moutier var almindelig anset og agtet. Ved offentlig at kyske Felicia tog hun hende under sin Beskyttelse, og denne brave Kones og agtede Husmoders Kys havde Hjernens Datter i den almindelige Bevidsthed og gav hende en Slags Oprensning.

Man talte nu stadig meget om dette Optrin uden for Kirken, og om den gode Madam Moutiers Optreden end ikke blev forlaaet af alle, saa vovede dog ingen at dable hende.

De ondt Tunger forstummede, og i Manerville var Folk nu mest oplagte til at beklage den unge Pige, der var bleven ramt af et saa tung Ulykke.

Den smukke Frans Lambert var en daarlignende Person, og det var mod ham at den almindelige Uvibe nu rettede sig. Man lod Felicia være i Ro; hendes Veninder viste hende ikke mere den samme Kulde og Foragt som før. Noen i Sognet var gjenoprettet, og Felicias Forældre aandede atter frit.

Deres Datter bragte sit Barn til Verden, og man maatte beundre det Mod og den Selvfornægtelse, som hun senere lagde for Dagen. Der var der, der andredes over den store Kærlighed, hun nærede for sit Barn, som om en Moders Omhu for sit Barn ikke maatte være den samme, hvad enten det var ægtefødt eller fornavnet af sin Fader.

Felicia kunde ikke andet end blive en udmærket Moder, og om der end vedvarende neredes nogen Uvibe mod hende, saa fandt hun Raade i alle Moders Øjne.

Uden Krurken uden Klage opfyldte hun sine nye Pligter.

Hverken Felicia eller hendes Forældre havde gjort Forsøg paa at faa at vide, hvad der var blevet af den smukke Frans; man talte ikke mere om ham i Hjernens Hus, end om han aldrig havde været til. Ganke vist havde den unge Moder ikke glemt ham; men hun gjorde sig Umage for at bortjage alle de sørgelige Mindes om denne Uvibe, der havde ødelagt hendes Liv.

I hendes Hjerte var der kun Rum for Modersfølelighed; den udgjorde en Del af hendes inderste Væsen. Derfor havde hun øjeblikkelig jattet en saa dyb Kærlighed til det Barn, der blev fundet under den døde Kvinde's Raabe og næret et saa levende Ønske om at besolde det, samt hun allerede havde sin egen lille Pige at opdrage.

Hun havde ikke gjort sig selv det Spørgsmaal, om denne Hjerning vilde overskride hendes Kræfter, eller om hun, selv om hendes Fader hjalp hende, vilde være i Stand til at ernære to Børn. Hun havde ikke tænkt paa noget af alt dette.

Hun havde kun ladede Tilføjelse, af en hende forstod, men som hun

De

Som vi vide, saa finde den Anme, til til noget Resultat.

Borgmeesteren og Dorigheden i Amiens gelfer for at faa Oplysning om det lille Barn.

Denne Begivenhed Det gjaldt om at at staae Barnes Sækket, for at de kunde til

Det blev llaet af ud paa Banegaarden i Dagooguen. Men hun havde været lige som hun kom, eller hvor hun tog hen. Hun havde været lige som hemmelighedsfuld over for Kisten som over for Gæstgærens Kone i Gabry.

Man undersøgte de Billetter, der var bleven afgivne de rejvende; men der havde den Dag været Marked i Piquigny, saa der var en Mangde Billetter: seks til første Klasse, tre til anden og et hundre Stykker til tredje. Alle bleve afgivne i Amiens, Abbeville, Peronne og paa de tre Stationer mellem disse Byer.

Imellem Billetterne var naturligvis ogsaa Kvindesmen, men det var umuligt at gienkende den, og man kunde ikke sige, paa hvilken Station hun var stegen ind.

Imidlertid kunde man ikke tro, at hun var fra Amiens eller Abbeville eller fra Omegnen af disse to Byer, thi i disse Tilfælde maatte Announerne i Vlodene og de Undersøgende som blev gjort, have ført til, at man fik noget at vide om hende og Barnet.

Der var mere Grund til at formode, at hun kom langt væjs fra, at hun havde gjort et Ophold paa maaske kun nogle Timer i Amiens eller Abbeville, og at hun derefter havde løst en ny Billet for at rejse til Piquigny.

Men den døde vedblev at være ukjent, og ingen fandt drede Barnet tilbage.

Underførselen afbrødes brat, og man fik noget andet langt alvorligere at tænke paa.

Krigen, der længe havde været paa Tale som en sørgelig Mulighed, blev nu erklæret. I den første mulige Selskab mobiliserede; alle forhenværende, ugift Solvater indkaldtes under Fanerne. Man talte ikke om et andet om Hæren og tænkte kun paa Krigen og det snart Sammenstød med fjenden.

Frankrigs Søner marscherede mod Grænsen, og man var fuld af Tillid og Haab, thi man tvivlede ikke om Solvaternes Tapthed.

De gamle talte med Begejstring om de store Krige og glimrende Sejre i det første Kejsersømmes Tid; og man havde hvede ikke at gaa saa langt tilbage i Tiden for at høre Mod og Fortrosthing; man behøvede kun at minde Sejrene ved Magenta og Solferino.

Man troede ikke, at en fransk Hær kunde overvindes, og man vidste endnu ikke, at de franske Hære denne Gang skulde kæmpe mod en færdobbellet Overmagt.

Men Krigen har altid været et vil altid vedblive at være den værste Svøbe for Folkene. Man maa ikke nægte med at betragte de Triumfer og Mindemærker, der rejstes til Å for Sejrherrene; tank paa de lemleste, paa dem der ere faldne for ikke mere at vende tilbage, paa alle de Blod, som er spildt. Og for hvem, og for hvad?

Hvad vedkommer Hjernens Stridigheder Folkene? De have et forfærdeligt Regnskab at aflægge for Menneskelighedens Domsol, de, der hidse Tusender mod Dødsens til gjenfaldig Tilintetgjørelse.

Alle var dog ikke rolige.

Naar man begynder et Spil, kan man ikke være stille paa at vinde det; og det var et stort, et uveligt Spil, paa Frankrigs Sjøgrænse.

De, der havde deres Søner med der ude, var i dyb Angst og ventede paa Efterretning om dem eller fra dem med den samme Længsel, hvormed Israæliternes fordrum fænen ventede den himmelske Manna.

Og Efterretningerne kom. Man vilde Efterretningerne De sprøde Nadsel over hele Frankrig. Soldaternes trang tilbage af en million Dysters, en vældig Flok af forfærdede Skatler, der faldt over Frankrig, det Bytte, som de længe siden havde udset sig.

Begivenhederne fulgte Slag i Slag, og efterhaanden som de fjendtlige Skarer trængte frem, bredte Sjøngsømløshed og Mobsalsheden sig oven hele Landet.

Efterretningen om Ulykken ved Sedan kom jom et Dødsbudskab.

„Hørvar Paris! Til Vaaben! Til Vaaben!" Pariserne vadede sig.

Men Paris, den store By, der spreder sit Lys over Frankrig, Industriens, Videnstabernes, Literaturens og Kunstens By, Paris blev belejret, afskåret fra Frankrig. Frankrig havde mistet sin Sjæl!

Men, opildnet af det magtige Randsprust fra Gambetta, den store Hæderlausven, kæmpede det endnu til det sidste, og havde mere Brød, maatte erklære sig for overvundet og tvivlet udbrøde:

„Jeg kan ikke mere!"

(Fortsettet.)